

giftspligten indtræder, „og Modtagerens økonomiske og andre Forhold tale for en saadan Fritagelse“. Jeg holder saa lidt som muligt af Bevillingsvæsen, jeg finder, at det er rimeligere at gøre det til en Ret, saa at man ikke skal være nødt til at bede om en Ministers Samtykke til noget, som er saa selvfølgeligt og naturligt, som dette er. Den Ændring, som er vedtagen i Folketinget, gør ganske vist Forholdet noget bedre, end Tilfældet var efter det oprindelige Lovforslag, men det tilfredsstillende mig dog paa ingen Maade. Derimod nævner jeg med Anerkendelse, at man i Folketinget har indført en Bestemmelse i næstsidste Stykke af § 3, som er stemmende med Livets praktiske Tarv. Den gaar ud paa, at „af Arvelodder paa indtil 2,000 Kr., der tilfalde Personer, der i de sidste 5 Aar have opholdt sig i Arveladerens Hus eller bevislig været økonomisk afhængige af Arvelader, beregnes Afgift efter § 2 A.“ Det vil altsaa sige, at den beregnes, som om det var Børn, med den laveste Sats. Bestemmelsen sigter navnlig til saadanne Tilfælde, hvor vildtfremmede Personer have været hos Folk paa deres gamle Dage eller i Sygdomstilfælde og have plejet dem godt, saa at den paagældende gerne vil give dem noget efter sin Død. I saadanne Tilfælde vil det være ret haardt, om man ved at testamentere en Person 2,000 Kr. skulde sætte ham i den Forlegenhed at betale, jeg ved ikke hvor meget, men dog en hel Mængde Procent, medens Afgiften ved at bringes ind under § 2 A., det vil sige Reglerne for Børn, bliver forholdsvis moderat.

Jeg kommer dernæst til § 5, hvorom jeg vil gøre den Bemærkning, at man ogsaa der har indført en Regel, der er i høj Grad uheldig, nemlig den, at der skal svares Afgift som af Arv af, hvad der i Henhold til Forsikrings- eller andre Kontrakter, men navnlig Forsikringskontrakter tilfalder en Person. Jeg har ved mange Lejligheder her i dette Ting fundet Anledning til at fremhæve, hvor stærkt Staten bør understøtte alle Bestræbelser for Livsforsikring og Livrente. Jeg anser det for at være noget af det allernyttigste, der kan gøres, at opfordre Folk til Sparsommelighed og til at sørge for, at der ved deres Død er noget til deres efterladte, og Forholdene have jo lykkeligvis, til stor Glæde for en Mængde Mennesker, i de senere Aar udviklet sig saaledes, at Livsforsikring og Livrenteforsikring ere trængte ind i Samfundsklasser, hvor man for 20--30 Aar

siden slet ikke kendte dertil. Jeg anser dette for en sand Lykke. Man er jo ogsaa — selv om det endnu ikke er sket i stort Omfang — begyndt at komme bort fra det ikke altid heldige Aftægtsforhold paa Landet, idet man i Stedet derfor i Tide sørger for at skaffe sig en Livrente eller sligt. Det forekommer mig — og jeg tror, det er den almindelige Mening mellem dem, der interessere sig for og beskæftige sig med dette Spørgsmaal —, at det vilde være i højeste Grad uheldigt, om der blev lagt blot saa meget som et Halmstraa i Vejen for Bestræbelser, der gik ud paa Opsparing af Midler til Fordel for sin Alderdom og for dem, der følge efter. Det vil ogsaa vides, at der er indkommet et Andragende fra Direktionerne for alle danske Livsforsikringsselskaber baade her i Byen og udenfor København, hvori de indtrængende og alvorligt anmode om, at man vil lade være at forlange Arveafgift af Forsikringer. Det er ganske vist saaledes, at der er Tilfælde, hvor man vil finde det ret rimeligt, og hvor det ikke godt kan undgaas, at Afgiften svares, og saa maa den jo svares. Det er saadanne Tilfælde, hvor Forsikringen er tegnet til Fordel for Personen selv eller hans Bo, altsaa hvor den ikke er tænkt at skulle være til Fordel for nogen bestemt Person. Man kan jo have gjort det til Fordel for sine Kreditorer, og det er jo ogsaa godt. Men hvor man udtrykkelig har bestemt, at en vis Kapital skal tilfalde Hustru og Børn eller andre bestemte Personer, og navnlig, hvor man har sikret en Livrente eller Overlevelsesrente, er det i allerhøjeste Grad uheldigt, om Forsikringen rammes af Arveskatlovgivningen. Jeg vil i Forbindelse dermed bemærke, at § 6 har et Litra d), som siger, at der ogsaa skal svares Afgift af „Overdragelser, vedkommende Person har foretaget til Omgaaelse af Afgiftspligten efter denne Lov“. Det er jo noget, som ellers aldrig siges i en Lov; det følger af sig selv, at en Omgaaelse af Loven ikke er tilladt; og at man i Tilfælde af en saadan vil kræve Afgift, er noget, som ikke bør siges, da det kun kan være vildledende.

Jeg skal, for ikke at opholde Tinget for meget, gøre et Spring lige til § 14. Der træffer jeg da en Bestemmelse, som ved sin Fremkomst vakte stor Uvillie, vel nok en noget lignende Uvillie som den, den foregaaende ærede Taler (Bramsen) nævnte paa et andet Omraade. Det drejer sig om, hvad der skal ske ved en Ægtefælles Død, altsaa hvorledes Arveafgiften